

การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษด้วยการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการ
แสดงบทบาทสมมติ สำหรับนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2

DEVELOPMENT OF ENGLISH LISTENING AND SPEAKING SKILLS WITH
EXPERIENTIAL LEARNING THROUGH ROLE PLAY FOR
VOCATIONAL CERTIFICATE II STUDENTS

ปารมี เชยวัดเกาะ¹, รุจโรจน์ แก้วอุไร²

Paramee Cheywatkoa¹ and Rujroad Kaewurai²

Corresponding Author E-mail: parameech67@nu.ac.th, rujroadk@nu.ac.th

Received: 2026-03-31; Revised: 2026-05-17; Accepted: 2026-06-08

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ และ 2) ศึกษาความพึงพอใจและความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ เป็นการวิจัยแบบ One group pretest-posttest design กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพชัยบาดาล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) ด้วยวิธีการจับฉลาก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ จำนวน 6 แผน 2) แบบทดสอบวัดทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ และ 4) แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi-structured interview) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติ paired-samples t-test การทดสอบ Shapiro-Wilk Test และการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษามีทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t(29) = 18.31, p < .001$) แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้รูปแบบนี้ช่วยในการพัฒนาทักษะ 2) นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.05, S.D. = 0.98$) และ 3) ผลการสัมภาษณ์ความพึงพอใจพบว่า การเรียนรู้ผ่านการแสดงบทบาทสมมติเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ลงมือปฏิบัติจริง มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ และฝึกใช้ภาษาในบริบทใกล้เคียงสถานการณ์จริง ส่งผลให้มีความมั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษมากขึ้น

คำสำคัญ: ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ, ทฤษฎีการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์, การแสดงบทบาทสมมติ, อาชีวศึกษา

¹นิสิตปริญญาโท สาขาภาษาอังกฤษ, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยนเรศวร

¹Master's Degree student in English Language, Faculty of Education, Naresuan University

²ที่ปรึกษาปริญญาโท ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยนเรศวร

²Advisor, Department of Educational Technology and Communication, Faculty of Education, Naresuan University

Abstract

This study aimed to 1) compare students' English listening and speaking skills before and after instruction using experiential learning through role play, and 2) examine students' satisfaction and opinions toward the instructional management. The study employed a one-group pretest–posttest design. The participants were 30 second-year vocational certificate students in the Digital Business Technology program at Chaibadan Industrial and Community Education College during the second semester of the 2025 academic year. The participants were selected through cluster sampling using a lottery method. The research instruments included 1) six lesson plans based on experiential learning through role play, 2) an English listening and speaking skills test, 3) a satisfaction questionnaire toward the instructional management, and 4) a semi-structured interview form. Quantitative data were analyzed using $\bar{X}$, standard deviation, paired-samples t-test, and the Shapiro–Wilk test, while qualitative data were analyzed using content analysis.

The findings revealed that 1) students' English listening and speaking skills after the instruction were significantly higher than before the instruction at the .05 level ($t(29) = 18.31, p < .001$), suggesting that experiential learning through role play may support the development of students' English communication skills 2) students' overall satisfaction toward the instructional management was at a high level ($\bar{X} = 4.05, S.D. = 0.98$) and 3) the interview findings indicated that role play activities provided students with opportunities for hands-on practice, active participation, and authentic language use in real-life situations, which contributed to increased confidence in English communication.

Keywords: English listening and speaking skills; Experiential Learning; Role play; Vocational Education

บทนำ

ปัจจุบันโลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม เทคโนโลยี และการศึกษา ส่งผลให้ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญในฐานะภาษาสากลสำหรับการสื่อสารระหว่างประเทศ ทั้งด้านการศึกษา การประกอบอาชีพ และความร่วมมือทางเศรษฐกิจ (UNESCO, 2022) อย่างไรก็ตาม ผลการสำรวจความสามารถด้านภาษาอังกฤษของผู้ใหญ่ในประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ พบว่า ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 101 จาก 113 ประเทศ และมีระดับความสามารถด้านภาษาอังกฤษต่ำที่สุดในกลุ่มอาเซียน (EF Education First, 2023) สะท้อนให้เห็นถึงความจำเป็นในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย โดยเฉพาะทักษะการฟังและการพูด ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการสื่อสาร (Goh & Taib, 2021, Bailey & Savage, 2019)

ในบริบทของการอาชีวศึกษา ภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อการพัฒนากำลังคนให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานในยุค Thailand 4.0 และประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) โดยนักศึกษาจำเป็นต้องมีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการทำงานร่วมกับชาวต่างชาติในสถานประกอบการ (Vesaracharnont & Prabyai, 2023) หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พ.ศ. 2567 ของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จึงให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในงานอาชีพ (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2567)

อย่างไรก็ตาม นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพจำนวนมากยังประสบปัญหาด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ทั้งด้านการออกเสียง การใช้คำศัพท์ และการสื่อสารในสถานการณ์จริง ส่งผลต่อความมั่นใจและประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน (Kaur & Ahmad, 2021) จากบริบทของวิทยาลัยการอาชีพชัยบาดาล พบว่า นักศึกษามีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารค่อนข้างจำกัด เนื่องจากสภาพแวดล้อมและรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ยังไม่เอื้อต่อการฝึกปฏิบัติจริง ผู้วิจัยจึงนำทฤษฎีการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ (Experiential Learning) ของ Kolb มาใช้ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาได้เรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติและสถานการณ์เสมือนจริง ซึ่งช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสารและการคิดวิเคราะห์ (Ghanbari & Alavi, 2022) แม้ว่าจะมีงานวิจัยจำนวนมากที่ศึกษาการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติและการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ในบริบทการศึกษาทั่วไป แต่จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่ยังมุ่งศึกษาในระดับมัธยมศึกษา อาชีวศึกษาหรืออุดมศึกษา ขณะที่งานวิจัยในบริบทอาชีวศึกษาซึ่งเน้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในวิชาชีพยังมีจำนวนจำกัด นอกจากนี้ ยังพบว่าการบูรณาการแนวทางการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่องานธุรกิจยังไม่ได้ได้รับการศึกษาอย่างชัดเจน โดยเฉพาะในด้านการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษในบริบทการทำงานจริง และเตรียมความพร้อมสู่การประกอบอาชีพในอนาคตให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจและความคิดเห็นของนักศึกษาในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ

การทบทวนวรรณกรรม

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎี แนวคิด เพื่อใช้เป็นกรอบแนวทางในการดำเนินการวิจัย ประกอบด้วย 5 ประเด็น ได้แก่ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2567 หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง ทักษะการฟังและการพูด การเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2567 หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง

หลักการของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2567 เน้นการเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติ เพื่อพัฒนาสมรรถนะกำลังคนระดับฝีมือ เปิดโอกาสให้เลือกเรียนได้หลายรูปแบบตามศักยภาพและโอกาสของผู้เรียน ซึ่งเน้นเฉพาะด้านด้วยการปฏิบัติจริง โดยใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารและปฏิบัติงานธุรกิจได้อย่างถูกต้องเหมาะสม อีกทั้งยังมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้มีความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริง หลักการ ทฤษฎี และแนวปฏิบัติต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาที่เรียนหรือทำงาน โดยเน้นความรู้เชิงทฤษฎีหรือข้อเท็จจริง ซึ่งเป็นหลักสูตรทั่วไปของงานอาชีพ อีกทั้งยังสามารถปฏิบัติงานตามแผน โดยคำอธิบายรายวิชาการวิชา 20000 – 1219 ภาษาอังกฤษเพื่องานธุรกิจ (English for Business) มีจุดประสงค์รายวิชาเพื่อให้ผู้เรียนแสดงความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ สำนวน การใช้ภาษาอังกฤษเพื่องานธุรกิจ และปฏิบัติเกี่ยวกับการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่องานธุรกิจในการจัดทำ นำเสนอ อธิบาย และวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานทางธุรกิจ

2. ทักษะการฟังและการพูด

ทักษะการฟังและการพูดเป็นองค์ประกอบสำคัญของการสื่อสารภาษา โดยการฟังเป็นกระบวนการรับสาร ตีความ และทำความเข้าใจข้อมูล ขณะที่การพูดเป็นกระบวนการถ่ายทอดความคิดและการตอบสนองต่อสารที่ได้รับ ซึ่งทั้งสองทักษะมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด โดยการฟังที่มีประสิทธิภาพจะส่งผลต่อความสามารถในการพูดของผู้เรียน (Rost, 2019) นอกจากนี้ การบูรณาการทักษะการฟังและการพูดในกิจกรรมการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องในบริบทจริง (Nunan, 2015)

องค์ประกอบของการสื่อสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะการฟังและการพูด ได้แก่ ผู้ส่งสาร สาร ช่องทาง ผู้รับสาร ปฏิกริยาตอบกลับ และบริบท ซึ่งล้วนมีบทบาทสำคัญต่อประสิทธิภาพของการสื่อสาร (Berlo, 1960) ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนควรออกแบบกิจกรรมให้สอดคล้องกับองค์ประกอบดังกล่าว เพื่อส่งเสริมการใช้ภาษาอย่างมีความหมาย

ในด้านการจัดการเรียนการสอน แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) เน้นกระบวนการเรียนรู้ที่ประกอบด้วยขั้นการนำเสนอ การฝึก และการนำไปใช้จริง เพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่หลากหลาย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2559) โดยกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะดังกล่าว ได้แก่ การแสดงบทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง และการสนทนาแบบมีปฏิสัมพันธ์ (Littlewood, 1981) สำหรับการวัดและประเมินผล ควรใช้เกณฑ์การประเมินแบบแยกองค์ประกอบ (Analytic scoring rubric) ที่ครอบคลุมทั้งด้านความเข้าใจ ความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว คำศัพท์ และการออกเสียง (Brown & Abeywickrama, 2019) รวมทั้งอิงตามกรอบมาตรฐานสากล เช่น CEFR เพื่อกำหนดระดับความสามารถทางภาษาอย่างเป็นระบบ (Council of Europe, 2020)

3. การเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์

การเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ (Experiential Learning) เป็นแนวคิดที่เน้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้ผ่านประสบการณ์ตรง โดยมีผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ (Kolb, 2020) กระบวนการเรียนรู้ดังกล่าวประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ ประสบการณ์ตรง การสะท้อนคิด การสร้างแนวคิด และการทดลองใช้ ซึ่งช่วยส่งเสริมการคิดวิเคราะห์และการประยุกต์ใช้ความรู้ในสถานการณ์จริง

นักวิชาการหลายท่านเห็นสอดคล้องกันว่าการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ช่วยพัฒนาทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 เช่น การสื่อสาร การแก้ปัญหา และการทำงานร่วมกัน (McLeod, 2023) นอกจากนี้ การสะท้อนคิดยังเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างลึกซึ้ง (Moon, 2022)

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดนี้สามารถดำเนินการได้หลากหลายรูปแบบ เช่น การเรียนรู้แบบโครงงาน การใช้การแสดงบทบาทสมมติ การศึกษานอกสถานที่ และการฝึกปฏิบัติจริง ซึ่งล้วนช่วยให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทฤษฎีกับการปฏิบัติ และสามารถนำความรู้ไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Kolb, 2020)

4. การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ

การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติเป็นรูปแบบการสอนที่สร้างบริบทการเรียนรู้ให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติ แก้ปัญหา และตัดสินใจด้วยตนเอง วิธีการดังกล่าวช่วยส่งเสริมการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ (Learning by Doing) และพัฒนาทักษะการสื่อสาร กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ประกอบด้วย การเตรียมความพร้อม การกำหนดบทบาทและสถานการณ์ การวางแผนและฝึกซ้อม การแสดงบทบาทสมมติ และการอภิปรายสะท้อนผลการเรียนรู้ ซึ่งผู้สอนต้องวางแผนและออกแบบกิจกรรมให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และระดับของผู้เรียน (ทิตินา ขัมมณี, 2552) กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแสดงบทบาทสมมติ ได้แก่ การจำลองสถานการณ์แบบสมจริง และการใช้เทคโนโลยีเสมือน ซึ่งช่วยส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้เรียนและพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ (Cant & Cooper, 2010) นอกจากนี้ การแสดงบทบาทสมมติยังช่วยสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ปลอดภัย ลดความวิตกกังวล และเพิ่มความมั่นใจในการใช้ภาษา (Gredler, 1992) ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการสื่อสารและการแก้ปัญหา

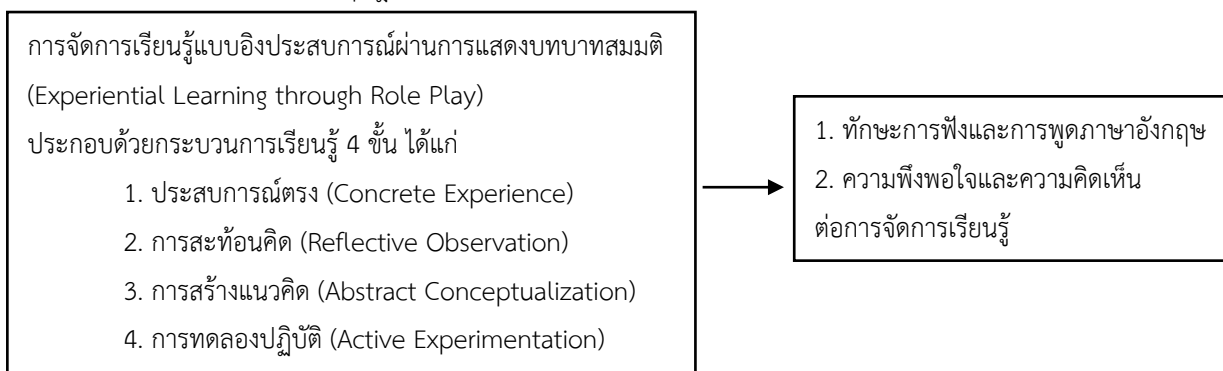
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วิไลวรรณ สันป่าแก้ว (2565) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยบทบาทสมมติของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคราชสีห์ธาราม ผลการวิจัยพบว่า ชุดการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยบทบาทสมมติของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคราชสีห์ธารามมีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 80.17/86.22 นักเรียนที่เรียน โดยชุดการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยบทบาทสมมติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและมีความพึงพอใจมากกว่านักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า งานวิจัยก่อนหน้าส่วนใหญ่รายงานว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) และการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ (Experiential Learning) สามารถส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ความมั่นใจในการใช้ภาษา และการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ อย่างไรก็ตาม งานวิจัยส่วนใหญ่ยังมุ่งศึกษาในบริบทการศึกษาทั่วไป เช่น ระดับมัธยมศึกษา อาชีวศึกษาหรืออุดมศึกษา และมักเน้นพัฒนาทักษะการพูดเพียงด้านเดียว ขณะที่งานวิจัยที่ศึกษาการบูรณาการแนวทางการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษพร้อมกันในบริบทอาชีวศึกษายังมีจำนวนจำกัด นอกจากนี้ ยังไม่พบงานวิจัยที่ศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงกับบริบทการทำงานจริงของผู้เรียนสายอาชีพ โดยเฉพาะรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่องานธุรกิจ ซึ่งเน้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานประกอบการและสถานการณ์วิชาชีพจริง ดังนั้น งานวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษด้วยการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เพื่อเติมเต็มช่องว่างทางวิชาการและเสนอแนวทางการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกับบริบทอาชีวศึกษาในศตวรรษที่ 21

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสามารถกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัย ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบ One group pretest-posttest design โดยเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ทั้งนี้ข้อมูลเชิงคุณภาพในงานวิจัยนี้มีบทบาทสำคัญในการอธิบายและสนับสนุนผลการวิจัยเชิงปริมาณ โดยช่วยให้เข้าใจสาเหตุและกระบวนการที่ทำให้ให้นักศึกษามีพัฒนาการด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ประเภทวิชาอุตสาหกรรมดิจิทัลและเทคโนโลยีสารสนเทศ สาขาวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล จำนวน 2 ห้อง ห้องละ 30 คน วิทยาลัยการอาชีพชัยบาดาล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 รวมทั้งหมด 60 คน

กลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 2/1 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล ที่ผ่านการฝึกประสบการณ์วิชาชีพแล้ว จำนวน 30 คน วิทยาลัยการอาชีพชัยบาดาล โดยใช้การสุ่มแบบห้องเรียนเป็นหน่วย (Cluster Random Sampling) ด้วยวิธีการจับฉลาก

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1. แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ จำนวน 6 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง ซึ่งมีเนื้อหาสอดคล้องกับหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2567 หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่องานธุรกิจ รหัสวิชา 20000 – 1219 เสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ประเมินค่าความเหมาะสมในด้านองค์ประกอบ จุดประสงค์ และเนื้อหาสาระ ด้านกระบวนการเรียนรู้และด้านการวัดและประเมินผลของแผนการสอน พบว่า ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.76 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.27 แปลความหมายได้ว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมมากที่สุดและสามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้

2. แบบทดสอบการวัดทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 1 หัวข้อ ได้แก่ การสื่อสารในการแสดงบทบาทสมมติ Communication in Role play ที่ออกแบบให้สอดคล้องกับบริบทการสื่อสารในงานธุรกิจ โดยกำหนดสถานการณ์จำลองจำนวน 5 สถานการณ์ ได้แก่ 1) Greeting and Welcoming 2) Telephoning for Business 3) Job Positions and Responsibilities 4) Business E-mail Communication 5) Meetings and Discussions และ 6) Business Report Presentation โดยนักศึกษาจะเลือกเพียงหนึ่งสถานการณ์ที่จะนำมาใช้ในการสนทนา โดยจะได้รับข้อมูลสถานการณ์และบทบาทของตนเองล่วงหน้า พร้อมมีเวลาเตรียมตัวประมาณ 10 นาที ก่อนเข้าสู่การประเมินจริง โดยใช้เวลาทดสอบประมาณ 5 – 7 นาทีต่อคู่ ซึ่งเกณฑ์การประเมินทักษะสร้างขึ้นโดยกำหนดเป็นแบบ Analytic Scoring Rubric แบ่งออกเป็น 5 ด้าน ดังนี้ 1) ความเข้าใจ 2) ความถูกต้อง 3) การออกเสียง 4) ความคล่องแคล่ว และ 5) คำศัพท์ แต่ละด้านกำหนดระดับคะแนนตั้งแต่ 1–5 คะแนน รวมคะแนนเต็ม 10 คะแนน ขณะที่คะแนนจาก Rubric 25 คะแนนถูกแปลงเป็น 10 คะแนนเต็ม เพื่อความสะดวกในการวิเคราะห์ข้อมูล เสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ทำการตรวจสอบความเหมาะสม ด้านคุณภาพและความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC : Index of Item Objective Congruence) พบว่าค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1 แปลความหมายได้ว่าแบบทดสอบดังกล่าวสามารถนำไปใช้ในการทดสอบได้ นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบไปทดลองใช้กับกลุ่มที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.81 ซึ่งอยู่ในระดับดี

3. แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งกำหนดรูปแบบของแบบสอบถามความพึงพอใจที่จะสร้างขึ้นโดยกำหนดเป็นชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) สร้างข้อคำถามเกี่ยวกับความพึงพอใจตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) ที่กำหนดระดับการประเมินเป็น 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 2) ด้านบรรยากาศการเรียนการสอน และ 3) ความพึงพอใจต่อวิธีการเรียนรู้ โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ เสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาความถูกต้อง ความเหมาะสมของแบบสอบถาม พบว่า ค่า IOC ของข้อคำถามอยู่

ระหว่าง 0.67 – 1.00 แปลความหมายได้ว่า ข้อคำถามมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และมีความเหมาะสมสามารถนำไปใช้ได้ หลังจากนั้น ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) พบว่าแบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ $\alpha = 0.89$ ซึ่งอยู่ในระดับดี แปลได้ว่าแบบสอบถามมีความน่าเชื่อถือและสามารถนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้

4. แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi-structured interview) ที่มีการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ โดยกำหนดประเด็นในการสัมภาษณ์ จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ 1) นักศึกษาเกิดการเรียนรู้จากกิจกรรมที่เรียนอย่างไร 2) นักศึกษาสามารถนำความรู้ และประสบการณ์ที่ได้รับ ประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพในอนาคตอย่างไร 3) การจัดกิจกรรมมีความน่าสนใจ และดึงดูดให้อยากเรียนรู้อย่างไรบ้าง 4) ชอบการเรียนรู้ผ่านการแสดงบทบาทสมมติมากกว่าการบรรยายหรือไม่ อย่างไร และ 5) ความพึงพอใจโดยรวมของกิจกรรมทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติอย่างไร เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่านเพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา ความเหมาะสมของแบบสอบถาม พบว่า ค่า IOC ของข้อคำถามอยู่ที่ 1.00 แปลความหมายได้ว่า ข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์ความพึงพอใจมีความเหมาะสมและสามารถนำไปใช้ได้

วิธีรวบรวมข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

1. ปฐมนิเทศนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2/1 ปีการศึกษา 2568 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล จำนวน 30 คน ให้มีความเข้าใจเกี่ยวกับบทเรียน และกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งอ้างอิงสถานการณ์ที่นักศึกษาพบเจอจากการฝึกประสบการณ์วิชาชีพจากภาคเรียนที่ผ่านมา และแจ้งจุดประสงค์ในการเรียนการสอน และอธิบายการจัดการเรียนการสอน การสอบ การวัดและการประเมินผล

2. นักศึกษาทดสอบการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และเกณฑ์การประเมินแบบทดสอบวัดทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

3. ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ ทั้งหมด 6 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวม 18 ชั่วโมง

4. นักศึกษาทำการทดสอบเพื่อวัดทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ โดยใช้แบบวัดทักษะชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน โดยมีผู้ประเมินที่เชี่ยวชาญด้านภาษาจำนวน 3 ท่าน ได้แก่ ผู้วิจัย ครูรายวิชาภาษาอังกฤษที่ประจำการสอนในวิทยาลัยการอาชีพชัยบาดาล จำนวน 1 คน และครูชาวต่างชาติ จำนวน 1 คน จากนั้นนำผลการประเมินทั้ง 3 ท่านรวมกันเพื่อหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยผลการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมินโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในชั้น (Intraclass Correlation Coefficient: ICC) พบว่า ผู้ประเมินทั้ง 3 ท่านมีความสอดคล้องในการให้คะแนนอยู่ในระดับดี โดยภาพรวมมีค่า ICC เท่ากับ 0.75 แสดงให้เห็นว่าการประเมินมีความน่าเชื่อถือและสามารถนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้

5. นักศึกษาทำแบบประเมินความพึงพอใจต่อการสอนโดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ จำนวน 15 ข้อ

6. ครูสุ่มนักศึกษาจำนวน 5 คน สัมภาษณ์ความพึงพอใจต่อการสอนโดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ จำนวน 5 ข้อ

7. รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปคอมพิวเตอร์เพื่อประมวลผลตามจุดประสงค์ที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

1. การหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อตรวจสอบความเหมาะสม คุณภาพ และความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้การจัดการเรียนรู้ โดยใช้สถิติ paired-samples t-test และการทดสอบ Shapiro-Wilk Test วิเคราะห์โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป
3. วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษด้วยการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ สำหรับนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 โดยใช้ค่าสถิติ $\bar{X}$ และ $S.D.$
4. วิเคราะห์ผลการสัมภาษณ์จากแบบบันทึกการสัมภาษณ์และเทปบันทึกเสียงโดยสร้างตารางวิเคราะห์เนื้อหา จากนั้นวิเคราะห์เนื้อหาและสรุปประเด็นสำคัญจากการสัมภาษณ์

ผลการวิจัย

1. การเปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ ของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2

ตารางที่ 1 แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ ของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2

	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	$S.D.$	Mean Difference	t	df	p
ก่อนเรียน	10	5.73	0.91	3.14	18.31	29.0	<.001
หลังเรียน	10	8.87	0.94				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 พบว่า ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน โดยคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน ($\bar{X} = 8.87, S.D. = 0.94$) สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน ($\bar{X} = 5.73, S.D. = 0.91$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t(29) = 18.31, df = 29, p < .001$) โดยมีค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.14 คะแนน

ดังนั้น ผลการวิจัยดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติมีแนวโน้มช่วยส่งเสริมการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้อย่างชัดเจน เนื่องจากได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จำลองที่ใกล้เคียงกับบริบทจริง ส่งผลให้เกิดความเข้าใจในการสื่อสาร สามารถโต้ตอบภาษาอังกฤษได้อย่างมั่นใจ และมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้มากขึ้น

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบการแจกแจงปกติของข้อมูล (Normality test) โดยกล่าวถึงการทดสอบนี้ว่าการทำวิจัยที่ต้องคำนวณค่าสถิติและทดสอบสมมติฐาน มีเงื่อนไขว่าตัวแปรหรือข้อมูลที่น่าวิเคราะห์ต้องมีการแจกแจงปกติ สถิติที่ใช้ทดสอบคือ Shapiro-Wilk Test เนื่องจากการทดสอบนี้เหมาะสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลที่น้อยกว่าหรือเท่ากับ 50 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้คือ นักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 จำนวน 30 คน การทดสอบนี้คือการเปรียบเทียบค่าการแจกแจงสะสมของข้อมูลตัวอย่างกับค่าการแจกแจงสะสมของข้อมูลภายใต้สมมติฐานว่า ข้อมูลมีการแจกแจงแบบปกติ ถ้าค่าแตกต่างต่ำ แสดงว่าการแจกแจงเป็นปกติ (กลายา วาณิชยบัญชา, 2566) ในการทดสอบสมมติฐาน ผู้วิจัยปฏิเสธ H_0 ถ้าค่า p น้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบการแจกแจงข้อมูลทั้ง 2 ส่วนที่ใช้ในการศึกษา โดยมีสมมติฐานของการทดสอบ คือ

H0: คะแนนทดสอบก่อนเรียนของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างมีการแจกแจงแบบปกติ

H1: คะแนนทดสอบก่อนเรียนของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างไม่มีการแจกแจงแบบปกติ

H0: คะแนนทดสอบหลังเรียนของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างมีการแจกแจงแบบปกติ

H1: คะแนนทดสอบหลังเรียนของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างไม่มีการแจกแจงแบบปกติ

ผลการทดสอบเป็นไปดัง ตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงค่าการทดสอบการแจกแจงปกติของคะแนนการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง

	<i>n</i>	Shapiro-Wilk (W)	Sig.	การแปลผล
ก่อนเรียน	30	0.96	0.381	แจกแจงปกติ
หลังเรียน	30	0.97	0.597	แจกแจงปกติ

จากตารางที่ 2 พบว่า สถิติทดสอบ Shapiro-Wilk Test ผู้วิจัยจะปฏิเสธ H0 ถ้าค่า *p* น้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด โดยผู้วิจัยกำหนดระดับนัยสำคัญที่ระดับ .05 ผลการทดสอบดังนี้

คะแนนทดสอบก่อนเรียนของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง มีค่า Sig. เท่ากับ 0.381 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด จึงไม่ปฏิเสธ H0 ดังนั้นคะแนนสอบก่อนเรียนของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง จึงมีการแจกแจงแบบปกติ

คะแนนทดสอบหลังเรียนของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง มีค่า Sig. เท่ากับ 0.597 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด จึงไม่ปฏิเสธ H0 ดังนั้นคะแนนสอบหลังเรียนของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง จึงมีการแจกแจงแบบปกติ

2. การวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคโนโลยีการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ

หลังจากการทำการทดลองเสร็จสิ้นแล้ว นักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง 30 คน ทำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคโนโลยีการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านที่ 1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านที่ 2 ด้านบรรยากาศการเรียนการสอน และด้านที่ 3 ความพึงพอใจต่อวิธีการเรียนรู้ โดยใช้เทคโนโลยีการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ โดยระดับความพอใจอยู่ที่ ระดับมาก ($\bar{X} = 4.05$, $S.D. = 0.98$) มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้เทคโนโลยีการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ

ข้อ	รายการ	$\bar{X}$	<i>S.D.</i>	แปลผล
ด้านที่ 1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้				
1	การจัดกิจกรรมมีความน่าสนใจ ดึงดูดให้อยากเรียนรู้	4.07	0.94	มาก
2	กิจกรรมจำลองสถานการณ์มีความสมจริงและเกี่ยวข้องกับชีวิตจริง	3.93	1.08	มาก
3	ลำดับขั้นตอนในการเรียนรู้มีความเหมาะสมและเข้าใจง่าย	4.13	0.94	มาก
4	ครูให้โอกาสให้นักศึกษาได้ปฏิบัติจริงและแสดงออกในการสื่อสารภาษาอังกฤษ	4.27	0.98	มากที่สุด
5	มีการสรุปและอภิปราย แสดงความคิดเห็นกันในห้องเรียน	3.73	0.98	มาก
ด้านที่ 2 ด้านบรรยากาศการเรียนการสอน				
6	นักศึกษามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ	4.07	0.98	มาก
7	มีกิจกรรม เนื้อหาที่หลากหลายในชั้นเรียน	4.00	0.98	มาก
8	นักศึกษาเกิดการเรียนรู้จากกิจกรรมที่เรียน	4.10	0.88	มาก

ข้อ	รายการ	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
9	นักศึกษาที่มีอิสระในการแสดงออก มีความสนุกสนานจากกิจกรรม	4.17	1.02	มาก
10	ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักศึกษามีความเป็นกันเอง	4.03	1.10	มาก
ด้านที่ 3 ความพึงพอใจต่อวิธีการเรียนรู้ โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ				
11	ชอบการเรียนรู้ผ่านการแสดงบทบาทสมมติมากกว่าการเรียนรู้แบบบรรยาย	3.90	1.16	มาก
12	วิธีการสอนแบบอิงประสบการณ์ช่วยให้จดจำเนื้อหาได้ดีขึ้น	4.00	0.95	มาก
13	ได้มีโอกาสทำงานร่วมกับเพื่อนและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น	4.17	0.83	มาก
14	นักศึกษาสามารถนำความรู้ และประสบการณ์ที่ได้รับ ประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพในอนาคตได้	4.20	0.92	มาก
15	ความพึงพอใจโดยรวมของกิจกรรมทักษะการฟังและการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ	4.00	0.98	มาก
ภาพรวม		4.05	0.98	มาก

จากตารางที่ 3 พบว่าความพึงพอใจของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการเรียนรู้อิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.05$, S.D. = 0.98) นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาเป็นรายหัวข้อ พบว่า ครูให้โอกาสนักศึกษาได้ปฏิบัติจริงและแสดงออกในการสื่อสารภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.27$, S.D. = 0.98) รองลงมาคือหัวข้อ นักศึกษาสามารถนำความรู้ และประสบการณ์ที่ได้รับ ประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพในอนาคตได้ ($\bar{X} = 4.20$, S.D. = 0.92) และหัวข้อ นักศึกษามีอิสระในการแสดงออก มีความสนุกสนานจากกิจกรรม และหัวข้อ ได้มีโอกาสทำงานร่วมกับเพื่อนและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากัน ($\bar{X} = 4.17$, S.D. = 0.83) ตามลำดับ

นอกจากนี้ผลการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) จากการสัมภาษณ์ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการเรียนรู้อิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ พบประเด็นสำคัญ 4 ประเด็น ดังนี้

1. ความมั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

นักศึกษาส่วนใหญ่สะท้อนว่า การเรียนรู้ผ่านการแสดงบทบาทสมมติช่วยลดความวิตกกังวลในการใช้ภาษาอังกฤษ และทำให้กล้าสื่อสารมากขึ้น เนื่องจากได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ใกล้เคียงกับบริบทจริง “หนูรู้สึกกล้าพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น เพราะได้ฝึกเหมือนสถานการณ์จริง” (นักศึกษาคนที่ 3, สัมภาษณ์, 2568)

2. การเรียนรู้ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ

นักศึกษาเห็นว่ากิจกรรมมีความสอดคล้องกับบริบทการทำงาน ทำให้สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพได้

“กิจกรรมเหมือนกับตอนฝึกงาน ทำให้เข้าใจว่าต้องใช้ภาษาอังกฤษอย่างไรในการทำงาน” (นักศึกษาคนที่ 1, สัมภาษณ์, 2568)

3. การเรียนรู้ร่วมกันและการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน

นักศึกษามีส่วนร่วมในการเรียนรู้มากขึ้นจากการทำกิจกรรมกลุ่ม การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และการได้รับข้อเสนอแนะจากเพื่อนและครู

4. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

นักศึกษามองว่าการจัดกิจกรรมในลักษณะดังกล่าวช่วยให้การเรียนภาษาอังกฤษมีความน่าสนใจและไม่น่าเบื่อ ส่งผลให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้เพิ่มขึ้น

จาก ผลการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ข้อมูลเชิงคุณภาพ สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการเรียนรู้อิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ สามารถส่งเสริมทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ เพิ่มความมั่นใจในการสื่อสาร และแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักศึกษาได้ เนื่องจากได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ใกล้เคียงกับบริบทการทำงานจริง และมีส่วนร่วมในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้สามารถประยุกต์ใช้ภาษาอังกฤษในบริบทวิชาชีพได้

อภิปรายผล

จากการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษด้วยการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ สำหรับนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 การนำรูปแบบการจัดการเรียนการสอนไปทดลองใช้ ผู้วิจัยพบประเด็นที่ควรนำอภิปราย ดังนี้

1. ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้เรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติจริง การสะท้อนคิด และการประยุกต์ใช้ความรู้ในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับบริบทจริง ส่งผลให้สามารถพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างมีความหมาย สอดคล้องกับแนวคิดการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ของ Kolb (2020) ที่กล่าวว่า สามารถเกิดการเรียนรู้ได้ดีเมื่อได้รับประสบการณ์ตรง และสามารถเชื่อมโยงประสบการณ์ดังกล่าวไปสู่การปฏิบัติจริงได้ นอกจากนี้ การจัดกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติยังช่วยส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพ ทำให้นักศึกษาได้ฝึกการฟัง การพูด และการโต้ตอบภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องผ่านกิจกรรมที่เน้นการมีส่วนร่วม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) ของ Littlewood (1981) ที่มุ่งเน้นให้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริง มากกว่าการจดจำโครงสร้างทางไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว ผลการวิจัยยังสามารถอธิบายผ่านกรอบแนวคิดการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ (Constructivism) ของ Piaget (1970) ที่มองว่าสามารถสร้างองค์ความรู้จากประสบการณ์ของตนเอง โดยการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง ช่วยให้เชื่อมโยงความรู้เดิมกับประสบการณ์ใหม่ และเกิดการปรับโครงสร้างทางความคิด (Cognitive Restructuring) ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร สอดคล้องกับแนวคิดของ Bruner (1966) ที่เน้นการเรียนรู้ผ่านการค้นพบและการมีส่วนร่วมของนักศึกษา

นอกจากนี้ ในบริบทของการอาชีวศึกษาที่มุ่งเน้นสมรรถนะวิชาชีพ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงกับสถานการณ์การทำงานจริงยังช่วยเพิ่มแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) สอดคล้องกับแนวคิด Self-Determination Theory ของ Ryan and Deci (2020) ที่อธิบายว่าสามารถเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้เมื่อรู้สึกร่วมกิจกรรมการเรียนมีความหมายต่อชีวิตและการประกอบอาชีพในอนาคต ส่งผลให้มีความตั้งใจและมีส่วนร่วมในการเรียนรู้อย่างมากขึ้น ซึ่งนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ที่สูงขึ้นตามลำดับ

อย่างไรก็ตาม การตีความผลการวิจัยควรพิจารณาพร้อมกับข้อจำกัดของการวิจัย เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ใช้รูปแบบการทดลองแบบกลุ่มเดียววัดก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งไม่มีกลุ่มควบคุม จึงอาจมีปัจจัยภายนอกอื่นที่ส่งผลต่อผลการวิจัย นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาเพียงสถาบันเดียว จึงอาจมีข้อจำกัดในการอ้างอิงผลการวิจัยไปยังบริบทอื่น

2. ด้านความพึงพอใจและความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติโดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ลงมือปฏิบัติจริง ได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ และ

สามารถแสดงออกด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษผ่านสถานการณ์จำลองที่ใกล้เคียงกับบริบทจริง ส่งผลให้ผู้เรียนรู้สึกสนุก ผ่อนคลาย และมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น

ผลการสัมภาษณ์ยังสะท้อนว่า นักศึกษามองว่ากิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติช่วยส่งเสริมความมั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพิ่มแรงจูงใจในการเรียนรู้ และสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพในอนาคตได้ สะท้อนให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการมีส่วนร่วมเชิงรุก (Active Participation) มีบทบาทสำคัญต่อทัศนคติ สอดคล้องกับแนวคิดของ Prince (2004) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้เชิงรุกช่วยส่งเสริมการมีส่วนร่วม ความสนใจ และความพึงพอใจในการเรียนรู้ นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับแนวคิด Self-Determination Theory ของ Ryan and Deci (2020) ที่อธิบายว่า การจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้แสดงความสามารถ ได้ตัดสินใจ และมีอิสระในการเรียนรู้ จะช่วยส่งเสริมแรงจูงใจภายในและความพึงพอใจในการเรียนมากขึ้น โดยกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติช่วยให้นักศึกษารู้สึกว่าตนเองสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้จริง และเห็นความเชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้กับการประกอบอาชีพในอนาคต อีกทั้ง การที่นักศึกษาสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้กับบริบทการทำงานจริง ยังสะท้อนถึงความสอดคล้องระหว่างกิจกรรมการเรียนรู้กับบริบทสายอาชีพ (Authenticity) ตามแนวคิดของ Herrington and Oliver (2000) ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของการจัดการศึกษาในระดับอาชีวศึกษา และยังช่วยส่งเสริมการเรียนรู้เชิงลึก (Deep Learning) ตามแนวคิดของ Biggs and Tang (2011) กล่าวคือ ผู้เรียนไม่ได้เพียงจดจำเนื้อหา แต่สามารถเชื่อมโยงความรู้ไปสู่การปฏิบัติจริงได้อย่างมีความหมาย

ดังนั้น ข้อค้นพบจากการวิจัยครั้งนี้สะท้อนให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในบริบทอาชีวศึกษาได้อย่างเหมาะสม โดยเฉพาะรายวิชาที่มุ่งเน้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในงานอาชีพ อีกทั้งยังช่วยส่งเสริมความมั่นใจ แรงจูงใจ และการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ครูภาษาอังกฤษในระดับอาชีวศึกษาจึงสามารถประยุกต์ใช้แนวทางดังกล่าวในการออกแบบกิจกรรม Active Learning เพื่อพัฒนาสมรรถนะด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานและการทำงานในศตวรรษที่ 21

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากผลการวิจัยที่พบว่า การจัดการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติสามารถส่งเสริมทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้ ครูภาษาอังกฤษในระดับอาชีวศึกษาควรออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติจริงผ่านบทบาทที่สอดคล้องกับบริบทวิชาชีพ เพื่อส่งเสริมความมั่นใจ ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร และความสามารถในการประยุกต์ใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานจริง

1.2 ควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการมีส่วนร่วม (Active Participation) และการเรียนรู้ร่วมกัน (Collaborative Learning) เพื่อส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้และพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับสถานการณ์การทำงานจริงในสายอาชีพ

1.3 สถานศึกษาหรือครูสามารถประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลหรือแพลตฟอร์มเสมือนจริง (Virtual Simulation) ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ เพื่อเพิ่มความสมจริงของสถานการณ์การเรียนรู้ และขยายโอกาสในการฝึกทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษให้หลากหลายมากยิ่งขึ้น

1.4 ควรส่งเสริมกระบวนการสะท้อนคิด (Reflective Learning) ภายหลังการทำกิจกรรม โดยเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น วิเคราะห์ปัญหา และสะท้อนประสบการณ์การเรียนรู้ของตนเอง เพื่อพัฒนาทักษะการคิดเชิงไตร่ตรองและการเรียนรู้ระดับเมตาคognition (Metacognition)

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาความคงทนของทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษในระยะยาว เพื่อประเมินว่าการจัดการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติสามารถส่งผลกระทบต่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องหรือไม่

2.2 ควรศึกษาการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวกับกลุ่มตัวอย่างที่หลากหลายมากขึ้น เช่น นักศึกษาในสาขาวิชาอื่น หรือสถานศึกษาในบริบทที่แตกต่างกัน เพื่อเพิ่มความสามารถในการอ้างอิงผลการวิจัยไปยังบริบททางการศึกษาที่กว้างขึ้น

2.3 ควรใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลองที่มีกลุ่มควบคุมร่วมกับกลุ่มทดลอง เพื่อเปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้ระหว่างกลุ่ม และเพิ่มความน่าเชื่อถือของผลการวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้แบบอิงประสบการณ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ

2.4 ควรศึกษาปัจจัยอื่นที่อาจส่งผลกระทบต่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เช่น แรงจูงใจในการเรียนรู้ ความวิตกกังวลในการใช้ภาษาอังกฤษ ความมั่นใจในการสื่อสาร หรือความสามารถพื้นฐานด้านภาษาอังกฤษ เพื่อให้เข้าใจปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในบริบทอาชีวศึกษาได้อย่างครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

กัลยา วานิชย์บัญชา. (2566). **สถิติสำหรับการวิจัย**. (พิมพ์ครั้งที่ 14). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2559). **แนวทางการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการสื่อสาร**. กรุงเทพฯ:

กระทรวงศึกษาธิการ.

ทิตนา แคมมณี. (2552). **ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ**.

(พิมพ์ครั้งที่ 12). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิไลวรรณ สันป่าแก้ว และคณะ (2565). การพัฒนาชุดการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยบทบาทสมมติของ

นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคราชสีห์ธาราม. วารสารครุศาสตร์

ปริทรรศน์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 9(2), 65–67. สืบค้นเมื่อ

10 พฤษภาคม 2569, จาก <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/EDMCU/article/view/249398>

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2567). **หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2567 หมวดวิชา**

สมรรถนะแกนกลาง กลุ่มสมรรถนะภาษาและการสื่อสาร (ภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ:

กระทรวงศึกษาธิการ.

Bailey, K. M., & Savage, L. (2019). **New ways in teaching speaking**. Alexandria, VA: TESOL Press.

Berlo, D. K. (1960). **The process of communication: An introduction to theory and practice**.

New York, NY: Holt, Rinehart and Winston.

Biggs, J., & Tang, C. (2011). **Teaching for quality learning at university** (4th ed.). Maidenhead,

England: Open University Press.

Brown, H. D., & Abeywickrama, P. (2019). **Language assessment: Principles and classroom**

practices (3rd ed.). White Plains, NY: Pearson Education.

Bruner, J. S. (1966). **Toward a theory of instruction**. Cambridge, MA: Harvard University Press.

Cant, R. P., & Cooper, S. J. (2010). **Simulation-based learning in nurse education: Systematic**

- review. *Journal of Advanced Nursing*, 66(1), 3–15. doi.org/10.1111/j.1365-2648.2009.05240.x
- Council of Europe. (2020). *Common European framework of reference for languages: Learning, teaching, assessment – Companion volume*. Strasbourg, France: Council of Europe Publishing.
- EF Education First. (2023). *EF English proficiency index*. สืบค้นเมื่อ 23 กรกฎาคม 2568, จาก <https://www.ef.com/epi/>
- Ghanbari, N., & Alavi, S. M. (2022). The effect of experiential learning on EFL learners' speaking ability. *Journal of Language Teaching and Research*, 13(4), 812–820.
- Goh, C. C. M., & Taib, Y. (2021). Listening instruction and speaking development in ESL classrooms. *TESOL Quarterly*, 55(3), 789–804.
- Gredler, M. E. (1992). *Design and evaluation of games and simulations: A process approach*. London, England: Kogan Page.
- Herrington, J., & Oliver, R. (2000). An instructional design framework for authentic learning environments. *Educational Technology Research and Development*, 48(3), 23–48.
- Kaur, M., & Ahmad, N. (2021). English speaking anxiety among vocational students. *International Journal of Education and Literacy Studies*, 9(2), 45–53.
- Kolb, D. A. (2020). *Experiential learning: Experience as the source of learning and development* (2nd ed.). Upper Saddle River, NJ: Pearson.
- Littlewood, W. (1981). *Communicative language teaching: An introduction*. Cambridge, England: Cambridge University Press.
- McLeod, S. (2023). *Experiential learning theory*. Simply Psychology. สืบค้นเมื่อ 23 กรกฎาคม 2568, จาก <https://www.simplypsychology.org/experiential-learning-kolb.html>
- Moon, J. A. (2022). *Reflection and employability: Reflection on learning and reflective practices*. London, England: Routledge.
- Nunan, D. (2015). *Teaching English to speakers of other languages: An introduction*. New York, NY: Routledge.
- Piaget, J. (1970). *Science of education and the psychology of the child*. New York, NY: Orion Press.
- Prince, M. (2004). Does active learning work? A review of the research. *Journal of Engineering Education*, 93(3), 223–231.
- Rost, M. (2019). *Teaching and researching listening* (3rd ed.). London, England: Routledge.
- Ryan, R. M., & Deci, E. L. (2020). Intrinsic and extrinsic motivation from a self-determination theory perspective: Definitions, theory, practices, and future directions. *Contemporary Educational Psychology*, 6(1), 101–112. doi.org/10.1016/j.cedpsych.2020.101860

UNESCO. (2022). *Reimagining our futures together: A new social contract for education*. Paris, France: UNESCO Publishing.

Vesaracharnont, P., & Prabyai, S. (2023). English communication needs in vocational education for Thailand 4.0. *Journal of Vocational Education Studies*, 7(1), 15–29.